

Sygn. akt I C 1102/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 27 marca 2014 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca 2014 roku we W.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o.

przeciwko C. (...) Towarzystwo (...)

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej C. (...) Towarzystwo (...) na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. kwotę 607,02 zł (sześćset siedem złotych dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty.

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę

227 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej C. (...) Towarzystwa (...) w P. kwoty 607,02 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 180 zł i kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu podała, że wykonała na rzecz swojego klienta M. S. powypadkową naprawę pojazdu marki P. (...). Za wykonaną naprawę i części zamienne wystawiła fakturę VAT na kwotę 3.423,10 zł. Strona powodowa podniosła także, że szkoda podlegała likwidacji w ramach umowy ubezpieczenia AC zawartej przez klienta ze stroną pozwaną, a pojazd uległ uszkodzeniu w dniu 18 kwietnia 2011 r. Wskazała, że w dniu 27 lipca 2012 r. zawarła z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności w celu rozliczenia wynagrodzenia za naprawę auta z przysługującego poszkodowanemu odszkodowania. Strona powodowa wskazała, że dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy jej należnością z tytułu naprawy auta a kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną z tytułu odszkodowania w wysokości 2.816,08 zł. Podniosła, że strona pozwana obniżyła koszty naprawy auta w oparciu o § 24 OWU (...), nie podając jednak treści wskazanego paragrafu, jak również dowodu doręczenia OWU poszkodowanemu. Poszkodowany jak i strona powodowa nie są więc związani treścią tych postanowień. Strona pozwana była bezskutecznie wezwana do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 maja 2013 r. tut. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

Od powyższego nakazu zapłaty strona pozwana C. (...) Towarzystwo (...) w P. wniosła sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko stwierdziła, iż nie kwestionuje, że w dniu 18 kwietnia 2011 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został należący do M. S. samochód marki P. (...), ubezpieczony u strony pozwanej w ramach ubezpieczenia auto casco, na podstawie umowy ubezpieczenia

potwierdzonej polisą nr (...), do której zastosowanie mają Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...) Mechanicznych od U., Zniszczenia lub Uszkodzenia (...) Casco (OWU). Poszkodowany zgłosił szkodę stronie pozwanej i w toku postępowania likwidacyjnego potwierdził chęć rozliczenia szkody na podstawie przedłożonych rachunków za naprawę pojazdu wraz ze specyfikacją dokonanych napraw. W oświadczeniu z dnia 16 czerwca 2011 r. zaakceptował zapis, iż strona pozwana zastrzega sobie możliwość weryfikacji przedłożonych przez niego dokumentów. Zgodnie z § 24 ust. 3 OWU, w przypadku szkody częściowej ubezpieczyciel ustala jej wartość w kwocie odpowiadającej kosztom naprawy, które ustala się na podstawie cen usług i części zamiennych obowiązujących na terenie Polski w dniu ustalenia odszkodowania. Z zestawienia cen usług przyjmowanych przez zakłady mechaniki pojazdowej w województwie (...), stawka ta obecnie kształtuje się na poziomie 70-130 zł. W 2011 r. stawka nie mogła być więc wyższa, a strona pozwana zasadnie obniżyła stawkę z 175 zł do 135 zł za godzinę. Nadto pozwany zapoznał się przy podpisywaniu umowy ubezpieczenia z OWU, a umowa cesji budzi poważne wątpliwości, gdyż została zawarta w dniu 27 lipca 2011 r., a dotyczyła wiarygodności z faktury VAT wystawionej w dniu 29 lipca 2011 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną działalnością pod nazwą (...) z siedzibą we W. i w zakresie przedmiotu jej działalności mieści się m.in. obsługa i naprawa pojazdów mechanicznych, pomoc drogowa oraz pozostała działalność usługowa związana z pojazdami mechanicznymi.

- bezsporne

W dniu 18 kwietnia 2011 r. w wyniku kolizji drogowej uszkodzony został należący do M. S. samochód osobowy marki P. (...) o nr rej. (...).

Powypadkową naprawę tego pojazdu na zlecenie poszkodowanego wykonała strona powodowa.

- bezsporne

Poszkodowany M. S. w chwili wypadku był ubezpieczony u strony pozwanej C. (...) Towarzystwa (...) w P. w ramach ubezpieczenia auto casco, na podstawie umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą nr (...).

- bezsporne

Zgodnie z § 24 ust. 3 pkt 1 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) Mechanicznych od U., Zniszczenia lub Uszkodzenia (...) Casco w przypadku szkody częściowej ubezpieczyciel ustala jej wartość w kwocie odpowiadającej kosztom naprawy. Koszty naprawy ustala się na podstawie cen usług i części zamiennych obowiązujących na terenie Polski w dniu ustalenia odszkodowania, z zastrzeżeniem § 25-30 i § 33.

Dowód:

- Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...) Mechanicznych od U., Zniszczenia lub Uszkodzenia (...) Casco, k. 34-35

Za naprawę samochodu i części zamienne strona powodowa wystawiła M. S. w dniu 29 lipca 2011 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.423,10 zł z terminem płatności na dzień 19 sierpnia 2011 r., kwotę netto robocizny za prace lakiernicze i blacharskie ustalając na 175 zł netto.

dowód:

- faktura VAT nr (...), k. 12

Za naprawę samochodu strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu za pośrednictwem strony powodowej kwotę 2.816,08 zł.

dowód:

- pismo z dnia 15 września 2011 r., k. 15

- pismo z dnia 27 lipca 2011 r.

- poprawiona kalkulacja naprawy nr (...)

W dniu 21 września 2011 r. strona powodowa zawarła z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności, w celu rozliczenia przysługującej jej wierzytelności wynikającej z usługi naprawy powypadkowej pojazdu o nr rej. (...) objętej fakturą VAT nr (...). Strony tej umowy oświadczyły, że płatność pozostałej części wynagrodzenia strony powodowej w wysokości 607,02 zł, następuje przez cesję na rzecz KIM sp. z o. o we W. całości wierzytelności M. S. jako poszkodowanego wobec zakładu (...) z tytułu szkody nr (...). Cesja tej wierzytelności nastąpiła wraz z wszelkimi należnościami ubocznymi związanymi z tą wierzytelnością.

dowód:

- umowa przelewu wierzytelności, k. 13-14

Strona powodowa w dniu 1 grudnia 2012 r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty 607,02 zł z odsetkami ustawowymi z tytułu nieopłaconej należności z faktury VAT nr (...).

dowód:

- pismo z dnia 30 listopada 2011 r. wraz z dowodem nadania, k. 16

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezspornym między stronami był fakt, iż strona pozwana jako ubezpieczyciel z tytułu zawartej umowy auto casco, ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne z dnia 18 kwietnia 2011 r., w którym pojazd poszkodowanego M. S., marki P. (...), uległ uszkodzeniu. Nie było także przedmiotem sporu, że powypadkową naprawę tego pojazdu wykonała strona powodowa. Kwestia sporna ograniczała się do wysokości przyjętej przez stronę powodową stawki za roboczogodzinę prac lakierniczych i blacharskich. W ocenie strony pozwanej powinna znaleźć zastosowanie średnia stawka krajowa z 2011 r., stosownie do § 25 OWU. Zdaniem strony powodowej treść OWU nie wiązała jej i poszkodowanego, gdyż nie zostały przedłożone poszkodowanemu przed bądź w trakcie zawierania umowy ubezpieczenia, a stawka 175 zł netto jest zasadna. Strona pozwana kwestionowała ponadto skuteczność zawartej pomiędzy poszkodowanym a stroną powodową umowy cesji.

Na podstawie dołączonej do pozwu faktury VAT nr (...) Sąd ustalił datę wystawienia tego dokumentu, określoną datę wymagalności należności objętych tym dokumentem, strony umowy, której ten dokument dotyczy, stosowaną przez stronę powodową wartość towarów i usług przez nią świadczonych. Strona pozwana nie kwestionowała wskazanych w tym dokumencie wartości towarów, zakwestionowała natomiast wysokość ceny jednostkowej robocizny.

Wskazać należy, iż szkoda w pojeździe M. S. podlegała likwidacji w ramach zawartej pomiędzy nim a stroną pozwaną umowy ubezpieczenia auto casco, potwierdzonej polisą nr (...), co oznacza, że pozwany ubezpieczyciel zobowiązany jest do określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z przepisem art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.).

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała zasadności dokonania naprawy uszkodzonego samochodu, zakresu naprawy oraz sposobu (metody) jej dokonania. Nie istniał zatem spór co do istnienia uszczerbku w postaci uszkodzenia samochodu i przedmiotowego zakresu tego uszczerbku. Naprawa okazała się konieczna dla przywrócenia funkcji używalności technicznej pojazdu. Zakres naprawy obejmuje sekwencję określonych czynności naprawczych niezbędnych do przywrócenia stanu technicznej używalności pojazdu. Zarówno zakres przedmiotowy naprawy, jak i metoda takiej naprawy w sposób zasadniczy decydują o jej kosztach. Poszkodowany dokonał naprawy w wybranym przez siebie warsztacie naprawczym i ubezpieczycielowi została przedstawiona faktura określająca koszt naprawy. Poszkodowany powierzył dokonanie naprawy uszkodzonego samochodu wybranemu przez siebie warsztatowi naprawczemu prowadzonemu - zgodnie zakresem przedmiotu działalności - przez stronę powodową, która jednocześnie jest autoryzowaną stacją obsługi pojazdów marki P. we W.. Należy podkreślić, że poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce - jak w niniejszej sprawie - są to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące jednocześnie obsługę serwisową nabywcy pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby powierzyć tzw. naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu (np. naprawy kilku układów pojazdu, prac blacharskich i lakierniczych).

Zarzut strony pozwanej sprowadza się do zagadnienia prawnego, które pojawiło się już w dorobku orzecznictwa Sądu Najwyższego, tj. uchwale Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z 2003-06-13, III CZP 32/03 O.: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna rok 2004, Nr 4, poz. 51, str. 5 - tj. określenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanemu od ubezpieczyciela w związku z naprawieniem pojazdu przez wybrany przez niego warsztat naprawczy. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). W takiej właśnie sytuacji powstaje zagadnienie określenia wysokości odszkodowania przysługującego poszkodowanemu. Sąd Najwyższy w powołanej uchwale wskazał, że naprawienie uszkodzonej rzeczy (samochodu) może nastąpić w wykonaniu określonych prac naprawczych (tzw. robocizny) przy zastosowaniu odpowiednich części (zespołów) zamiennych i przy użyciu materiałów związanych z pracami naprawczymi i montowaniem nowych elementów pojazdu mechanicznego. Efekt w postaci naprawienia rzeczy osiągnięty zostaje wtedy, gdy w wyniku wspomnianych prac naprawczych uszkodzony samochód zostaje doprowadzony do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi takiej używalności występującemu przed uszkodzeniem. Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi" będą koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie miałby przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku napraw samochodów. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy w związku z naprawą indywidualnie oznaczonego pojazdu mechanicznego. Przyjęcie cen przeciętnych (niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana) dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, nie kompensowałoby w konsekwencji poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe niż ustalone w określony sposób ceny przeciętne. Trzeba jeszcze dodać, że określanie kosztów naprawy samochodu wyłącznie przy uwzględnianiu ceny przeciętnej prowadzić mogłoby do spornej relatywizacji w zakresie ustalenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanym posiadaczom pojazdów mechanicznych. Różne mogą być przeciętne metody obliczania takich cen przeciętnych i to w doniesieniu do poszczególnych usług naprawczych oferowanych na rynku. Jeżeli zatem poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku (np. cenom stosowanym przez autoryzowane warsztaty naprawcze działające na tym rynku) i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii

niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, ubezpieczyciel nie miałby uzasadnionych podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom.

Odnosząc się do zapisu § 24 ust. 3 OWU podnieść wypada, iż nie jest w nim sprecyzowana stawka, jaka powinna znaleźć zastosowanie w konkretnym przypadku naprawiana szkody. Jedynie ogólnie zostało określone, iż koszt naprawy ustala się na podstawie cen i usług obowiązujących na terenie Polski (ewentualnie terenie likwidacji szkody - § 26 ust. 1 pkt 2 OWU). W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała wyboru warsztatu przez poszkodowanego, ani zastosowanej metody naprawy i jej zakresu. Stawka określona w fakturze VAT nr (...) jest stawką zastosowaną przez autoryzowany warsztat naprawczy wybrany przez poszkodowanego, znajdujący się na terytorium Polski. W ocenie Sądu nie zostały zatem naruszone ogólne warunki ubezpieczenia, a stawka 175 zł netto za roboczogodzinę nie jest rażąco zawyżona. Wskazać dodatkowo należy, iż brak jest podstaw do ustalania wysokości stawki na podstawie przedstawionego przez stronę pozwaną wydruku internetowego. Z jego treści nie wynika bowiem, że wskazane w nim kwoty dotyczą stawek za roboczogodzinę prac lakierniczych lub blacharskich. Na wydrukach widnieje jedynie „Cena za usługę”, bez szczegółowego wyjaśnienia jakiej usługi dotyczy. Co więcej, przedstawiony przez stronę pozwaną wydruk internetowy został wykonany w dniu 27 maja 2013 r., a zatem dotyczy upustów udzielanych w 2013 r., a nie cen z 2011 r.; ceny te zresztą w odniesieniu do pojazdów matki P. nie zostały podane. Ostatecznie podnieść wypada, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania w całej Polsce najtańszego warsztatu naprawczego i korzystania z jego właśnie usług, a zakład ubezpieczeniowy nie może jednostronnie decydować o wysokości poszczególnych stawek.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, gdyż nie był on zasadny. Zważyć należy, że ocena Sądu winna się ograniczać do sprawdzenia, czy zastosowana przez stronę powodową stawka za roboczogodzinę odbiega w sposób znaczący od ofert innych podmiotów zajmujących się naprawą pojazdów. W przedmiotowej sprawie stawka 175 zł netto nie jest zdaniem Sądu wysoce wygórowana, a przeprowadzenie w tym względzie opinii biegłego prowadziłyby jedynie do nieuzasadnionego generowania kosztów postępowania i jego przedłużenia. Strona powodowa przedłożyła bowiem fakturę VAT nr (...), z której wynika czas poszczególnych prac, a także stawka za ich wykonanie.

Chybiony był także zarzut strony pozwanej co do bezskuteczności umowy cesji zawartej po wypłacie częściowego odszkodowania. Przed wypłatą odszkodowania stronie pozwanej został przedstawiony kosztorys sporządzony przez stronę powodową na łączną kwotę 3.423,57 zł. Strona pozwana wypłacając jedynie część należności, nie zaspokoiła roszczenia w całości, którego to faktu miała świadomość – co wynika z treści jej pisma z dnia 15 września 2011 r. i poprawionego kosztorysu naprawy. Strona pozwana wiedziała zatem, że pozostało niezaspokojone roszczenie o zapłatę. Roszczenie to istniało, było wymagalne (termin płatności określony w fakturach już upłynął) i zostało zgłoszone przed wypłatą częściowego odszkodowania; brak było oświadczenia poszkodowanego, że rezygnuje z tego roszczenia. W tej sytuacji umowa cesji jest ważna i doprowadziła do skutecznego przeniesienia wierzytelności na stronę powodową w myśl art. 509 k.c. Strona powodowa wyjaśniła jednocześnie, iż data wskazana na umowie cesji została wpisana omyłkowo, gdyż właściwą datą powinien być 21 września 2011 r. Zdaniem Sądu twierdzenia strony powodowej w opisanym zakresie są prawdziwe, gdyż w treści umowy cesji uwzględniono zarówno kwotę widniejącą na fakturze VAT jak i kwotę przyznaną przez stronę pozwaną tytułem odszkodowania. Skoro dopiero w piśmie z dnia 15 września 2011 r. strona pozwana określiła wysokość odszkodowania, logicznym jest, iż umowa cesji uwzględniająca tę wysokość została zawarta w terminie późniejszym.

Z tego względu zasługiwało na uwzględnienie żądanie zapłaty kwoty 607,02 zł, jako różnicy między należnym a wypłaconym odszkodowaniem ($3.423,10 - 2.816,08 = 607,02$), o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 817 k.c., zgodnie z którymi, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jako że poszkodowany zgłosił szkodę najpóźniej w dniu 16 czerwca 2011 r. (taka data widnieje na piśmie z dnia 16 czerwca 2011 r.), a płatność faktury VAT nr (...) miała nastąpić do dnia 19 sierpnia 2011 r., to z dniem 20 sierpnia 2011 r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu uzasadniającym obciążenie jej odsetkami ustawowymi.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o przepis art. 98 k.p.c., zasądając od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 30 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty od pozwu, kwotę 17 zł tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa oraz kwotę 180 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, ustaloną na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2002, Nr 163, poz. 1349).